

[Kjær Rasmussen.]

I øvrigt savner vi en antydning af, hvor længe man skal kunne modtage de såkaldte korttidsydelser. Efter vores mening må korttidsydelserne virkelig være korte, mest fordi der i denne periode udbetales efter hidtidig indtægt. Der vil altså fremkomme store forskelle i kroner og øre.

Lad mig slutte med at sige, at vi som sagt vil gå ind for de elementer i ministerens redegørelse, vi anser for at være forbedringer i forhold til nu, men at vi i øvrigt står på det standpunkt, at en egentlig samfundspension må være den socialt rigtigste løsning.

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg vil takke ordførerne, jeg kan næsten takke samtlige ordførere for tilslutning i hvert fald til principperne i den skitse, som er omtalt i redegørelsen. Jeg vil af de konkrete spørgsmål, der er stillet til mig, kun trække visse frem.

Et spørgsmål, som flere af ordførerne har været inde på, er spørgsmålet om, hvordan man skal kunne gennemføre det, der tales om i redegørelsen, at der ikke skal være nogen varighedsbegrænsning for ydelsen. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at understrege, som det også er sagt i redegørelsen, at dette forudsætter en udbygning af det sociale apparat, det forudsætter en videreførelse af omlægningen af opgaverne, ved, at vi får opbygget organer i kommuner og amtskommuner, som kan tage initiativ til i disse tilfælde at sikre, at den nødvendige revalidering sættes i gang, eller at der bliver taget initiativ til at søge om førtids- eller invalidepension. Men når de forudsætninger er opfyldt, så er det også min opfattelse, at vi principielt ikke skal have nogen varighedsbegrænsninger for disse ydelser.

Hr. Niels Mørk stillede mig derefter det spørgsmål vedrørende de søfarendes stilling, om det var forudsat, at de skulle med ind under ordningen. Så vidt jeg kan overse det, skal de med; i det omfang de betaler skat herhjemme, må de også være berettiget til ydelserne efter denne ordning.

Flere ordførere har været inde på spørgsmålet om de 90 pct., og nu sidst var hr. Kjær Rasmussen inde på, at de 77 kr. kun i et fåtal af tilfælde gav 90 pct. Jeg skal ikke gå ind i nogen lang debat herom, men jeg vil bare understrege én ting, nemlig at det maksimum, man her har skitseret, med en dækningsprocent på 90, i hvert fald — det nævnes også i redegørelsen — er til fordel for de lavtlønnede. En lavere procent og et højere maksimum ville de højerelønnede have fordel af.

Der blev talt om, at de 77 kr. er det tal, vi har i ulykkesforsikringslovgivningen i dag. Når loven træder i kraft om 3 år, sagde hr. Niels Mørk, er det ikke et så acceptabelt tal, som det er efter forholdene i dag. Må jeg hertil sige, at der står i redegørelsen, at tallet skal sammenlignes med det gældende lønniveau, idet det er tanken, at beløbet skal reguleres automatisk i takt med indkomstudviklingen, ligesom det gælder for ulykkesforsikringsdagpengene i dag.

Et andet spørgsmål, som flere ordførere, både hr. Simonsen og hr. Robert Christensen, har været inde på, er spørgsmålet om kildeskatten, ikke alene dette, at den tænkte ordning skulle bygge på EDB-systemet og kildeskattens registre m. v., men også den mulighed, der vil være for, når man anmoder kommunerne om at administrere ordningen, med det samme at foretage et træk i sygedagpengene til dækning af kildeskatten. Jeg kan kun bekræfte, at netop den tænkte administration ved kommunerne skulle skabe forudsætningen for, at det kunne sættes i værk.

En af ordførerne var inde på, at i vurderingen af, hvor stort arbejdsgiverbidraget var, var de oplysninger, der fremkom fra hr. Niels Mørks side, ikke fuldstændige. De 240 mill. kr. man får ind gennem bidraget, den halve procent af skalaindkomsten, skal reduceres med det nugældende bidrag fra lønarbejderne til sygelønsordningen; derfor bliver det beløb, som skal dækkes af arbejdsgiverne og/eller af staten, altså forholdsvis større end af hr. Niels Mørk forudsat.